

Arrest

nr. 193 805 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 10/5/1371 (Afghaanse kalender, 1/8/1992 Gregoriaanse kalender) in de stad Kunduz van de gelijknamige provincie. U bent ongeschoold. Omdat uw ouders om het leven kwamen toen u nog een kind was groeide u op bij uw oom en uw tante van vaderskant. U werkte samen met uw oom in zijn winkel van gedroogde vruchten.

Op een dag ontmoette u Z. S. toen ze kleren kwam brengen naar het naaisalon van uw tante. In de daaropvolgende twee maanden zat u geregeld samen met Z. en besloten jullie te trouwen. Vijf tot zesmaal stuurde u uw oom en tante naar de familie van Z. om haar hand te vragen. Telkens wezen zij het huwelijksverzoek af omdat jullie Tadzjiek en zij Pashtounen zijn en omdat Z. beloofd was aan een zekere S.S.. Uw vrouw rende van huis weg en kwam zich bij u verschuilen. Jullie trouwen en kort na

jullie huwelijk besloten jullie naar Iran te vluchten uit vrees voor de broers en de verloofde van Z., die voor de taliban werkten. U en uw echtgenote verbleven in Iran in het dorp Mahmoud Abad, waar jullie dochter werd geboren. Na vijf jaar werden jullie gevat door de Iraanse politie en naar Afghanistan gerepatriëerd omdat jullie geen verblijfsvergunningen hadden in Iran. Jullie vestigden jullie opnieuw bij uw oom in de stad Kunduz. Zo'n vierenhalf tot vijf maanden na jullie repatriëring, toen u inkopen was gaan doen, vielen uw schoonbroers uw huis binnen en vermoorden ze uw oom en uw vrouw. Twee à drie dagen later ontvluchtte u Afghanistan uit vrees voor uw schoonbroers. Na een maand onderweg te zijn geweest, kwam u op 28 augustus 2015 in België aan, waar u zich op 31 augustus 2015 vluchteling verklaarde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: uw taskara, drie foto's van u, uw vrouw en uw dochter, twee psychologische attesten van uw psychotherapeut, een attest voor terugbetaling van uw medische kosten, vier afsprakenkaartjes en een visitekaartje van uw psychotherapeut, een brief van uw psychotherapeut over uw vraag om medicatie, de overeenkomst van het OCMW van Pérluwez met uw psychotherapeut, een overzichtsblad van uw medisch dossier, resultaten van een labo-onderzoek en een brief van het Rode Kruis met daarin uw dossiernummer en de contactgegevens van de Dienst Tracing.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door uw schoonfamilie gedood te worden omdat u tegen de wil van haar familie in met Z. huwde (CGVS p.6). Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo slaagt u er niet in een aannemelijk beeld op te hangen van de relatie die u met Z. aanging. U vertelt dat uw liefdesrelatie met uw echtgenote vorm kreeg doorheen de gesprekken die u met uw vrouw in het bijzijn van uw tante voerde. Over de inhoud van deze gesprekken schieten uw verklaringen evenwel tekort. Als u gevraagd wordt naar de onderwerpen die jullie aanraakten verklaart u enkel dat jullie elkaar vertelden dat jullie elkaar graag hadden en met elkaar wilden trouwen (CGVS p.7). Uit de nochtans zeer regelmatige gesprekken die u destijds met Z. had kreeg u evenwel geen informatie over haar toenmalige levensomstandigheden mee. Op de vraag hoe haar leven er toen uitzag moet u bekennen dat u het niet weet. U weet zelfs niet of haar leven destijds goed, slecht of normaal was, zo zegt u (CGVS p.7). Over haar moeder zei ze niets bijzonders (CGVS p.7). De namen van haar vrienden kent u niet en als u gevraagd wordt naar haar vreugdes en ergernissen destijds koppelt u al uw antwoorden terug naar uw relatie met haar. Ze was blij om bij u te zijn en bang dat jullie relatie uitkwam, zo zegt u. Uit al uw beperkte antwoorden komt duidelijk naar voren dat u heel weinig concrete informatie over haar leven voor haar huwelijk bezit. Aangezien u verklaart dat u destijds regelmatig gesprekken met haar had, dat jullie op basis van deze gesprekken besloten een huwelijk aan te gaan en daar u vervolgens zo'n vijf jaar met haar samenleefde kan deze kennis wel degelijk van u verwacht worden (CGVS p.7).

Een concreet beeld van de toekomst die jullie planden doorheen jullie gesprekken kan u evenmin ophangen. Een gezin stichten en vredig samenleven is de concreetste invulling die u aan jullie toekomstplannen kan geven. Als u gevraagd wordt naar de specifieke elementen uit al jullie gesprekken waarin jullie jullie toekomst samen vorm gaven kan u niets meer aanbrengen (CGVS p.7,8). Zelfs over de toekomst die voor uw vrouw was uitgestippeld heeft u nauwelijks informatie. U weet dat ze voorbestemd was om met S. S. te huwen, maar waarom uw vrouw hem niet zag zitten als huwelijkskandidaat weet u niet (CGVS p.8).

Hoe u met Z. kon communiceren kan u niet verduidelijken. Z. haar moedertaal is Pashtou, terwijl jullie Farsi [Dari] onderling spraken (CGVS p.9). Aangezien uw echtgenote niet naar school ging, kan u haar talenkennis enkel verklaren door te opperen dat ze misschien Farsisprekende burens had (CGVS p.9). Dat u geen idee heeft hoe uw vrouw in staat was om met u in het Farsi te communiceren is weinig aannemelijk.

Naast het geloofwaardig neerzetten van de bepalende contacten van u met uw latere echtgenote kan u ook een ander cruciaal aspect van uw relaas, met name de machtspositie van uw schoonfamilie, niet helder weergeven. U verklaart dat uw schoonbroers bij de taliban zijn en veel macht hebben (CGVS p.6). U weet echter niet wat uw schoonbroers van beroep doen en over hun activiteiten kan u enkel kwijt dat ze illegale dingen doen en geld van mensen afnemen (CGVS p.6). Als u verder gevraagd wordt om te omschrijven wat hun activiteiten voor de taliban waren komt u niet verder dan dat ze illegale, criminele dingen doen. Meer informatie over hun bezigheden voor de taliban heeft u niet (CGVS p.6). Nadat u erop gewezen wordt dat u slechts een heel vage en algemene beschrijving geeft, moet u andermaal toegeven dat u er verder niets over weet (CGVS p.6). Wanneer de broers van uw vrouw de taliban vervoegden kan u ook niet zeggen (CGVS p.6). Wel weet u dat ze onder commandant M. dienden (CGVS p.6). Meer kennis over deze commandant M. heeft u echter niet (CGVS p.6). Indien u daadwerkelijk al jarenlang een vrees voor uw machtige schoonbroers heeft zou men verwachten dat u

bij uw echtgenote, uw familie in Kunduz en uw wijkgenoten informatie inwint om u een correcte inschatting te kunnen maken van de bedreiging die zij voor u vormen. Dat u dit niet deed, zo blijkt uit uw geringe kennis, schaadt het geloof in uw asielrelaas.

Het mag ook verbazen dat u niet kan zeggen of uw huwelijksaanzoek gevolgen had voor Z.. U kan enkel zeggen dat ze uw tante na het aanzoek geen kleren meer mocht brengen. Van andere beperkingen heeft u geen weet. Of uw vrouw nadien nog bewegingsvrijheid had of dat ze opgesloten zat is u zelfs onbekend (CGVS p.8). Dit is weinig ernstig. Kort na het huwelijksaanzoek is Z. naar u toe gevlucht en de daaropvolgende vijf jaar heeft u met haar samengewoond, zo beweert u. Als u hierop gewezen wordt werpt u enkel op dat u haar niet naar vroegere zaken vroeg (CGVS p.8). Aangezien u de aangehaalde gebeurtenissen zo goed als samen met haar beleefde en direct nadien langdurig met haar samen was kunnen deze gebeurtenissen niet als "vroegere zaken" afgedaan worden.

Ten slotte kunnen uw verklaringen over hoe u na uw terugkeer naar Kunduz met de dreiging van uw schoonfamilie omging niet overtuigen. Na uw terugkeer wilde u een eigen winkel in gedroogd fruit uitbaten. Uw oom vertelde u dat het niet veilig was voor jullie. U wilde het gevaar wegnemen door uw schoonfamilie te bezoeken, een schaap te schenken en u te excuseren (CGVS p.13). In de vierenhalf tot vijf maanden dat u in Kunduz verbleef zag u of had u de mogelijkheid niet om u met uw schoonfamilie te verzoenen. Wanneer uw stelling dat u er niet de kans toe had op onbegrip onthaald wordt, verduidelijkt u dat jullie wachtten op een mogelijkheid en voorbereidingen troffen (CGVS p.14). Gevraagd welke mogelijkheid u nodig had om naar uw schoonfamilie te gaan, wijt u het talmen vervolgens aan de ouderen die de dag waarop het bezoek zou plaats vinden bepalen. Uiteindelijk na maanden wachten hadden de ouderen een dag uitgekozen maar juist de dag voordien sloeg uw schoonfamilie toe en verhinderde aldus de gehoopte verzoening (CGVS p.14). Het geschetste verloop van gebeurtenissen kan niet anders dan als een markante toevalligheid omschreven worden. Er kan tevens niet geloofd worden dat u die in grote angst voor uw machtige schoonfamilie in Kunduz stad leefde vierenhalf tot vijf maanden op een initiatief van de ouderen wachtten om de situatie te ontzenuwen.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de hierboven aangehaalde bevindingen die de bedrieglijkheid van uw asielrelaas onthullen moet er eveneens vastgesteld worden dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke verblijfplaatsen de jaren voor uw komst naar België.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Iran en in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang om duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat er aan uw verblijf in Iran geen geloof kan worden gehecht. U legt immers te vage en tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf in Iran. Zo beweerde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u vijf jaar in de Iraanse stad Shiraz woonde (CGVS Vragenlijst punt 3.5). Elders in dat interview vertelde u dat u in Mahmoud Abad, een wijk in de stad Shiraz woonde (DVZ Verklaringen punt 10). Tijdens uw gehoor op het CGVS klinkt het echter dat Mahmoud Abad een dorp in Iran is in de buurt van de stad Marvdasht (CGVS p.3,4). Als u geconfronteerd wordt met uw uitspraken op de DVZ ontkent u ze en wijt u ze aan een fout van de tolk (CGVS p.9,10). Daar u op twee verschillende plaatsen in uw interview op de DVZ uw verblijfplaats in Iran duidelijk in de stad Shiraz situeert kan uw these van een misverstand niet aanvaard worden. De aangekaarte tegenstrijdigheid schaadt sterk het geloof in uw verklaarde verblijf in Iran. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u niet in staat bent om het dorp Mahmoud Abad binnen Iran te situeren. Zo moet u het antwoord op

de vraag naar de provincie waartoe Mahmoud Abad behoort schuldig blijven (CGVS p.3,4). Voorts kan u niet vertellen welke, naast Marvdasht, de grote steden in de buurt van Mahmoud Abad zijn (CGVS p.4). Het valt ook op dat u niet kan aangeven welke van de grote metropolen Teheran, Mashad en Isfahan het dichtst bij het dorp Mahmoud Abad gelegen zijn (CGVS p.10). Nochtans ligt Isfahan van deze steden duidelijk het dichtst bij de stad Marvdasht waar u ook Mahmoud Abad situeert.

Naast voldoende besef van de ligging van uw woonplaats in Iran mist u ook kennis van het dagelijks leven in Iran. Zo kan u geen enkele Iraanse maand benoemen (CGVS p.4). Ook zijn u maar vier Iraanse steden bekend (CGVS p.10). Indien u daadwerkelijk vijf jaar in Iran zou gewoond hebben zouden er u meer namen van steden bijgebleven mogen zijn. In Iran verdiende u 200.000 Tooman per maand, zo verklaart u (CGVS p.3). Hoewel u beseft dat het geld in de eenheid Rial uitgedrukt wordt bent u niet in staat de verhouding tussen Tooman en Rial weer te geven (CGVS p.4). Dit is weinig ernstig. Wetende dat de prijzen in Iran in Tooman en het geld in Rial weergegeven worden, valt het niet voor te stellen dat u langdurig in Iran zou gewoond hebben zonder te weten hoe beide eenheden zich tegenover elkaar verhouden. Uw kennis van de Iraanse nummerplaten kan evenmin pleiten voor uw verblijf in Iran. Uw beschrijving van de nummerplaten stopt bij een beschrijving van de kleuren. U moet bovendien bekennen dat u niet zeker bent van deze reeds erg beperkte beschrijving (CGVS p.10).

Uit uw kennis van de situatie van Afghanen in Iran kan evenmin een langdurig verblijf in dit land afgeleid worden. Zo vertelt u dat u een verblijfsvergunning trachtte te bekomen in Iran maar dat mensen die zoals u recent naar Iran immigrerden geen verblijfsvergunning kunnen verkrijgen (CGVS p.10). Dit is niet correct. In werkelijkheid gaf de Iraanse overheid in de jaren dat u in Iran verbleef aan de Afghanen in illegaal verblijf de mogelijkheid om een visum te bekomen om hun verblijf in Iran te legaliseren. Dat u gezien uw situatie en uw betrachting hier niet van op de hoogte zou zijn geweest is uiterst merkwaardig. Over de verblijfsvergunningen voor Afghanen in Iran kan u overigens niets vertellen (CGVS p.10). Dat u over een dergelijk cruciaal onderwerp voor de Afgaanse vluchtelingengemeenschap in Iran geen informatie heeft ondermijnt verder het geloof in uw verblijf in Iran. Uw verklaring dat u veel thuis bleef en geen band had met veel Afghanen kan onvoldoende uw onwetendheid verklaren. Niet alleen woonde u dicht bij een grotere stad, zelfs in uw dorp woonden er immers enkele Afgaanse families (CGVS p.4). Voorts weet u ook niet in welk repatriëringscentrum u en uw gezin ondergebracht werd met het oog op uw repatriëring (CGVS p.5).

Als u ten slotte gevraagd wordt om zelf informatie aan te dragen waaruit uw verblijf in Iran blijkt is dit voor u een onmogelijke opgave. U kan enkel aanbrengen dat de mensen soms om u onbekende redenen betoogden (CGVS p.10). Dat u niet meer kennis over het land waar u vijf jaar verbleef is bijgebleven is volstrekt onaannemelijk. Als verklaring voor uw onwetendheid brengt u aan dat u meestal thuis bleef en niet zoveel televisie keek (CGVS p.10,11). Dit is weinig ernstig. U vertelt immers dat u in Iran over een klein televisietoestel beschikte waarop u een lokale televisiezender kon ontvangen (CGVS p.5,10). Derhalve zou u uit uw jarenlange verblijf in Iran toch een zekere kennis over het land zelf, het dagelijks leven in Iran en de verblijfssituatie van uw landgenoten in Iran overgehouden moeten hebben. Dat uw kennis op deze vlakken schromelijk tekort schiet, haalt het geloof in uw verblijf in Iran volledig onderuit.

Niet alleen uw uitspraken over uw vestiging in Iran, ook uw verklaring dat u voor en na uw voorgehouden verblijf in Iran in Kunduz verbleef kan niet overtuigen. U vertelt dat u voor uw komst naar België eind juli 2015 vijf maanden in Kunduz verbleef (CGVS p.2). Het valt evenwel op dat uw verklaringen van de veiligheidssituatie in de stad Kunduz gedurende deze periode erg vaag blijven (CGVS p.5). Zo kan u geen veiligheidsincidenten aanhalen in deze periode. Ook kan u niet zeggen of de taliban al dan niet de stad Kunduz probeerde over te nemen gedurende deze periode (CGVS p.5). Nochtans blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat naast verschillende kleinere veiligheidsincidenten de taliban op eind april 2015 een grootscheepse aanval op de stad Kunduz richtten. Dat deze markante gebeurtenis u ontgaan zou zijn kan niet aangenomen worden. Over de veiligheidssituatie in Kunduz stad voor uw vertrek naar Iran kan u zich evenmin uitspreken. U herinnert zich evenmin incidenten die zich voor uw vertrek naar Iran in de stad Kunduz afspeelden (CGVS p.11). Dit is weinig ernstig. Zo lieten zes zelfmoordterroristen zich zelf tegelijkertijd ontploffen tegen verschillende overheidsinstanties in de stad in de maand juli van 2010. Dat deze en tal van andere incidenten u zouden zijn ontgaan valt niet in te beelden. Of u in Kunduz stad verbleef toen in het aangrenzende district zo'n 120 doden vielen toen Duitse vliegtuigen olietankers bestookten weet u niet (CGVS p.11). Dit incident wekte wereldwijd consternatie en niet in het minst in de stad Kunduz, de provinciehoofdstad van de getroffen regio. Dat u er geen idee van heeft of u zich destijds nog in de stad bevond is niet aannemelijk.

Verder pleit ook uw beschrijving van de veiligheidssituatie in Kunduz voor uw beweerde vlucht naar Iran niet voor uw verblijf in de stad. U kan enkel zeggen dat de omstandigheden beter waren. Of de taliban destijds in de stad aanwezig was weet u echter niet (CGVS p.11). Even opmerkelijk is uw uitspraak dat de toestand in de streek Gortepa omstreeks 2010 normaal was (CGVS p.12). Gortepa was in 2010 een

gekend bolwerk van de taliban waar in 2010 en in de jaren ervoor geregeld incidenten en schoonmaakoperaties plaats vonden. Verrassend is ook dat u niet op de hoogte bent van de term arbaki (CGVS p.16). De arbaki zijn lokale anti-talibanmilities die reeds voor 2010 in Kunduz actief waren en later na uw beweerde terugkeer als Afghaanse lokale politie actief waren. Deze arbaki waren bij de lokale bevolking niet alleen bekend omdat ze vooraan aan de frontlijn tegen de taliban stonden, maar ook berucht omdat ze hun macht misbruikten ten kosten van de plaatselijke bevolking. Dat u geen weet heeft van de arbaki haalt het geloof in uw verblijf in Afghanistan sterk onderuit.

Voorts heeft u ook niet gehoord van Mullah Obaidullah en Qari Sidiqullah, twee van de vooraanstaande talibancommandanten van Kunduz (CGVS p.16). Als u gevraagd wordt om zelf talibancommandanten in Kunduz te noemen, kan u slechts twee leiders van de hele talibanorganisatie opgeven (CGVS p.13). Dat u de strijd om het leiderschap van de taliban blijkbaar wel gevolgd heeft, maar u geen weet heeft van de lokale commandanten in Kunduz is tekenend voor het geloof in uw verblijf in Kunduz.

Als er verder gepolst wordt naar uw kennis van de vooraanstaande figuren in Kunduz stad blijkt uw kennis over dit onderwerp ook te licht uitvallen. Als antwoord op de open vraag noemt u vijf namen van prominenten in Kunduz. Nadat er verder ingegaan wordt op het belang van deze personen en hun recente activiteiten, blijkt u enkel vroegere Jihadicommandanten van Kunduz te hebben genoemd en kan u geen beeld ophangen van hun recente activiteiten (CGVS p.12). Zo kan u bijvoorbeeld over Mir Alam enkel vertellen dat hij een moedjaheddincommandant is of was en heeft u er geen idee van waar hij zich momenteel mee bezighoudt (CGVS p.12). In werkelijkheid was Mir Alam niet alleen in de jaren van de moedjaheddin maar is hij tot op de dag van vandaag een van de machtigste krijgsheren in Kunduz. Dat uw kennis over hem tot de jaren 80 en 90 beperkt blijft spreekt allerm minst voor uw verblijf in Kunduz het afgelopen decennium.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over de Afghaanse verkiezingsmomenten veelzeggend. Zo beweert u dat u niet in Afghanistan verbleef toen Karzai in 2009 verkozen werd. Ten tijden van de parlementsverkiezingen van 2005 en 2010 vertoefde u evenmin in Afghanistan, zo zegt u (CGVS p.15). Indien u zoals u beweert voor uw vijfjarige verblijf in Iran dat aan het einde kwam in het voorjaar van 2015 in Afghanistan verbleef zou u minstens enkele van deze verkiezingsmomenten beleefd moeten hebben. Voorts weet u evenmin aan te geven of er lokale radiozenders in Kunduz actief zijn (CGVS p.11). Nochtans zijn er in Kunduz verschillende lokale radiozenders actief. U een uitbater van een handel in gedroogd fruit zou hiervan op de hoogte mogen zijn (CGVS p.3). ten slotte valt het op dat u niet bekend bent met Qara Yatim, een groot dorp op korte afstand van Kunduz stad (CGVS p.6).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk dat u de afgelopen jaren in Iran en in Kunduz heeft gewoond.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade inde zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 25 maart 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf. Eveneens werd er benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de

mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. U werd tevens uitdrukkelijk de kans gegeven om uw verklaringen aan te passen. Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen (CGVS p.11,15,16).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het enige document dat u neerlegt om uw identiteit mee te staven, de taskara, kan niet beschouwd worden als een authentiek stuk. Er moet immers vastgesteld worden dat het serienummer niet op het document gestempeld werd maar dat dit unieke rangnummer mee gekopieerd werd. Ook uit de hoofding valt op te maken dat de taskara een gekopieerd stuk is dat achteraf ingevuld werd. Dat u tracht uw identiteit en origine te staven met een vals stuk doet andermaal besluiten dat u uw werkelijke identiteit en verleden voor het CGVS verbergt. Er moet daarbij op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afgaanse asielzoeker. De drie foto's laten niet toe om conclusies te trekken over uw verklaarde verblijfplaatsen. De brief van het Rode Kruis doet dan weer enkel begrijpen dat u een opsporingsverzoek indiende zonder dat dit feit uw asielaanvraag kan ondersteunen. In de bundel aan medische stukken bevinden zich twee documenten waarop een diagnose vermeld staat. In de eerste brief staat vermeld dat u belangrijke tekenen van post traumatisch stress syndroom vertoont. De tweede brief stelt dat u zich in een staat van ontreddering bevindt omwille van de beleefde trauma's, meer bepaald het overlijden van uw echtgenote, het gebrek aan nieuws van uw dochter en de onzekere reis. Vervolgens wordt er een opsomming gemaakt van de symptomen waaraan u lijdt. Beide brieven zijn van de hand van mevrouw T.. Mevrouw T. noemt zich een psychotherapeut. Op haar website geeft ze aan een assistent in de psychologie van opleiding te zijn. Mevrouw T. is geen arts en bijgevolg ook niet gemachtigd tot het maken van medische diagnoses. De gemaakte vaststellingen in beide brieven zijn dan ook niet meer dan een persoonlijke mening van mevrouw T. zonder objectieve bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, (A) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van

de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van het *“administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.”*, alsook voert hij tevens aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat er in zijn hoofde duidelijk nood is aan bescherming in België, zoals blijkt uit zijn asielrelaas en rekening houdend met zijn psychologische problemen. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en geeft daarbij aan het slachtoffer te zijn geweest van wraakacties van zijn schoonfamilie in Kunduz omdat hij zonder hun toestemming getrouwd is met zijn vrouw. Hij vervolgt met te stellen dat zijn verklaringen overeenstemmen met de algemene context in Afghanistan, waar het algemeen bekend is dat vrouwen niet zonder de toestemming van hun familie mogen trouwen en waar het ook algemeen geweten is dat er hoge etnische spanningen bestaan tussen Tadzjieken en Pashtouns.

Verzoeker laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de relatie tussen zijn vrouw en hemzelf in twijfel trekt, aangezien daarover bijna geen vragen werden gesteld. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij de enkele vragen die wel gesteld werden op een consistente wijze beantwoord heeft. Ook wat betreft het verwijt dat verzoeker de machtspositie van zijn schoonfamilie niet gedetailleerd kon omschrijven, wijst verzoeker erop dat hij aangaf dat zij leden van de Taliban waren en dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer informatie nodig had, hij dit gewoon diende te vragen. Verzoeker wijst er voorts op dat hij doorheen het gehoor heeft verklaard dat hij moeilijkheden had om zich te concentreren wegens medicatie en dat hij heel ongerust is omdat hij geen contacten meer met zijn familie heeft. Hij meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de geloofwaardigheid van zijn relaas moet evalueren in het licht van zijn zware psychologische problemen, die hij door medische attesten bewijst (zo is er sprake van dissociatief geheugenverlies).

Verzoeker betwist dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat hij zijn origine niet aannemelijk heeft gemaakt omdat hij geen gedetailleerde verklaringen zou hebben afgelegd over het leven in Iran en over de veiligheidssituatie in Kunduz. Hij duidt daarbij op details die hij wél gegeven heeft en citeert uit het gehoorverslag. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal voorzichtig diende te blijven in haar evaluatie van de door hem verklaarde origine gelet op de huidige veiligheidssituatie. Hij stelt dat dit des te meer het geval is nu hij van origine Tadzjiek is. Verzoeker wijst er opnieuw op dat zijn psychologische problemen en zijn ongeschooldheid in aanmerking moeten worden genomen en kunnen verklaren dat hij zich bepaalde evenementen niet kan herinneren. Verzoeker besluit hieromtrent dat hij zijn volle samenwerking heeft verleend en dat de commissaris-generaal onterecht tot het besluit is gekomen dat hij zijn afkomst uit Kunduz niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: een medisch attest van psychologe A.C. (stuk 3), het artikel *“Afghanistan Weekly Field Report. Week of 09 to 15 April 2017”* van United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs van april 2017 (stuk 4), het rapport *“Afghanistan: mise à jour. Les conditions de sécurité actuelles”* van Organisation Suisse d'aide aux réfugiés van 30 september 2016 (stuk 5) en het rapport *“Afghanistan's Ethnic Divides”* van CIDOB van januari 2012 (stuk 6).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een psychiatrisch rapport, een psychologisch attest en een cd-rom met medische informatie van een uroloog (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest door zijn schoonfamilie te worden gedood omdat hij tegen hun wil in met Z. huwde. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagt een aannemelijk beeld op te hangen van de relatie die hij met Z. aanging, (ii) verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaatsen de jaren voor zijn komst naar België daar er geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde verblijf in Iran en in Kunduz voor en na zijn verblijf in Iran, vermits (a) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijf in Iran, hij kennis mist van het dagelijkse leven in Iran, uit zijn kennis van de situatie van Afghanen in Iran evenmin een langdurig verblijf in dit land kan worden afgeleid en hij geen enkele informatie kan aandragen waaruit zijn verblijf in Iran kan blijken, en (b) verzoeker zijn voorgehouden verblijf in Kunduz evenmin aannemelijk kan maken doordat hij slechts zeer vage verklaringen kan afleggen van de veiligheidssituatie in Kunduz tijdens zijn voorgehouden verblijf aldaar, het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet of hij zich nog in de stad bevond op het ogenblik dat zes zelfmoordterroristen zichzelf tegelijkertijd lieten ontploffen, verzoeker geen weet heeft van de lokale commandanten in Kunduz, hij slechts weinig kennis heeft van de vooraanstaande figuren in Kunduzstad en ook zijn verklaringen over de Afghaanse verkiezingsmomenten niet aannemelijk zijn, en (iii) de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zoals hierna zal blijken slaagt verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in om de voormelde motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt dat deze weinig vragen stelde over zijn relatie met Z. en dat, indien de commissaris-generaal meer informatie nodig had over de machtspositie van zijn schoonfamilie hij dit gewoon had moeten vragen, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* kan worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn (recent) verblijf in Iran en hij evenmin aannemelijk maakt afkomstig te zijn van Kunduz, regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht. Verzoeker brengt evenmin overtuigende, originele documenten bij die zijn (recente) afkomst uit Kunduz op afdoende wijze kunnen aantonen, hetgeen afbreuk doet aan de medewerkingsplicht die op hem rust.

Waar verzoeker vervolgens wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wél consistent en correct kon weergeven betreffende zijn vrouw en zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct of coherent kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte

karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte of coherente wijze weergaf.

Verzoeker betoogt eveneens dat de verwerende partij geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van de door verzoeker beweerde oorsprong omdat er bij de vraagstelling geen rekening werd gehouden met zijn specifieke profiel van als ongeschoold asielzoeker. De Raad merkt dienaangaande op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk is dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek te toetsen. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Uit vaste rechtspraak blijkt immers dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. X; RvS 27 januari 2004, nr. X). Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis mocht de Commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde herkomst.

In zoverre verzoeker verwijst naar de door hem bijgebrachte medische attesten en het “meest recente attest” toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat hij serieuze psychologische problemen heeft, kan niet worden ingezien op welke wijze de bevindingen in de door hem voorgelegde medische attesten (hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en is in een staat van ontreddering), een verklaringen kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, het vastgestelde manifest gebrek aan kennis over de (veiligheids)situatie in Kunduz of het vastgestelde gebrek aan kennis over de situatie en het dagelijkse leven in Iran. Uit de ter terechtzitting neergelegde psychiatrische en psychologische attesten (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt enkel dat verzoeker een behandeling volgt. Doch er kan geenszins uit worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen. Uit de cd-rom blijkt enkel dat verzoeker te lijden heeft (gehad) van urologische problemen, doch er kan niet worden ingezien op welke wijze dit invloed zou kunnen hebben op de beoordeling van zijn asielrelaas, noch wordt dit door verzoeker *in concreto* uiteengezet in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9). De door verzoeker voorgelegde medische, psychiatrische en psychologische verslagen vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Betreffende verzoekers medische problemen dient er bovendien op gewezen dat hij zich dienaangaande dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Alwaar verzoeker er nog op wijst dat hij van origine Tadzjiek is en dat het algemeen bekend is dat Tadzjiken een hoger risico op vervolging lopen “aan de hand van de Talibans” omwille van hun etnische origine, merkt de Raad op dat, voor zover geloof gehecht kan worden aan verzoekers profiel als Tadzjiek, uit de beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij Tadzjiek is, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als Tadzjiek een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Er dient op gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde herkomst uit de provincie Kunduz, noch zijn verblijf in Iran, aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële

elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER